

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Két szobor.

Pécs, 1899. szeptember 20.

Egyik fővárosi lap újdonsági rovatában érdekes közleményt olvasunk egy szobor történetéről, amely dacára annak, hogy megvolt a hozzá szükségeltető pénz, megvolt már a művészi mintája is, sőt megvolt a legfőbb körök akarata is annak föllállítására, mégsem létesülhetett, mert az egy nemzetnek, a melyet azonban Ausztriában csak nemzetiségnek ismernek el, az érzékenységét sértette volna.

Arról szól ugyanis a közlemény, hogy a király uralkodói jubileumára az uralkodóház tagjai úgy akarták kifejezni hódolatukat, hogy *elkészítetik a dinasztia megalapítójának, Habsburg Rudolf grófnak a lovaszobrát*. Megrendelték a szobrot Zumbusch szobrásznál, aki el is készítette annak kis mintáját s miután teljes mértékben megnyerte a megrendelőket, sőt magának az uralkodónak is a tetszését, a művész már a nagy minta elkészítésébe akart fogni, mikor hirtelen azt az értesítést kapta, hogy *bagyja abba a munkát, a szoborra nincs többé szükség*.

Ennek a lemondásnak a történetéről vonja le a leplet az idézett közlemény, mikor hírül adja, hogy a szoborügybe miként játszott közbe a politika. A csehországi helytartó ugyanis — állítólag — közbenjárt Goluchowszky grófnál, mint a császári ház miniszterénél és elmondta, hogy *a cseh képviselők és a cseh nép nagyon föl van háborodva Habsburg Rudolf szobra miatt* és annak föllállítását úgy tekintené, mint Csehország mély megbántását, mert *a csehek nem hajlandók elfelejteni, hogy Habsburg Rudolf döntötte meg Csehország önállóságát*, miután Ottokár cseh királyt a Morvamezőn megverte.

Goluchowszky kellő utánjárás után azt a választ adta a cseh helytartónak, hogy a főhercegek nem hajlandók a csehek kivánságának eleget tenni; a szobrot megrendelték s ha elkészül, fölláttatják. Erre a cseh vezérek komoly tüntetésekkel fenyegettek, ami a helytartót arra indította, hogy ismét Bécsbe ránduljon s ezuttal már

egyenesen a császárhoz fordult, aki a helytartó információja után rögtön biztosította ezt, hogy Habsburg Rudolf szobrától nem lesz semmi. Az uralkodó még aznap fölkérte Ferenc Ferdinánd főherceget, mint a szoborbizottság elnökét, hogy a tervbe vett ajándékot ejtsék el, a minek folytán *a szobrász még aznap megkapta a rendeletet, hogy munkáját ne folytassa*.

Ez az egyik szobor története.

Volt egy másik szobor is, a melynek politikai jelentősége legalább is aktuálisabb volt a hatszáz évvel ezelőtt történt események miatt dugába dőlt szobornál. Ez a szobor Magyarország fővárosában dicsőítette egy tábornok emlékét, aki ötven év előtt adott szava és esküje ellenére fegyvert ragadott a királyi szentesítéssel ellátott törvényei védelméért küzdő magyar nemzet ellen, aki rommá lövette az ország védtelen s ellene semmiképen sem támadó fővárosát s a levegőbe röpíttetni rendelte legnagyobb szerű alkotását, a lánchidat, minden elfogadható stratégiai ok nélkül.

A magyar nemzet legszentebb érzelmeinek ezt az arculütését egy emberöltőn át türte, mignem a szégyenoszlop kénytelen volt elmozdulni helyéről, hogy átengedje azt a magyarok felejtethetetlen Nagyasszonya emlékére a nemzet által emelendő szobornak. De vándorlása nem terjedt hosszú utra; régi helyéről, hol a nemzet érzelmei, törekvései elleni nyílt kihívást jelképezte, a közeli katonai nevelőintézet elé került követendő mintaképül a hadiszolgálatra készülő ifjuság számára.

Az uralkodó tényét, melynek intenciója csupán a kegyelet volt, a hadügyminiszter a nemzet újabb arculütésévé gyúrta át, mikor rendeletében a siremlékül szánt emlékművet oltárrá avatta föl, a melyen a katonai ifjuság a nemzetgyilkos szoldateszka eszményének áldozzon. Háborogott ezért a nemzet törvényhozása, háborogott maga a nemzet, de csak ismét megnyugodott, mikor *a magyar kormány illetékes tagja maga is szerencsétlen vállalkozásnak bélyegezte a közös hadügyminiszter fölháborító tényét*.

A magyar nemzet fölháborodását olyan könnyű lecsöndesíteni szép szavakkal s

azért a katonai dölyf soha sem szűnik meg azt újabb inzultusokkal háborgatni. Rendezett tehát olyan szoborfülvatási parádét, a melynek célja nem lehetett más, mint egyenesen meghazudtolni azokat a békitő szózatokat, a melyek azt a gyűlöletes szobrot egyszerű siremlék jelentőségére akarták leszorítani.

Nem, a szoldateszka ezt el nem türheti s azért az ünnepélyes fölvatással merészen vágta a nemzet arcába: hazudnak kormányférfiaitok, mikor ezt a szobrot siremléknek mondják, mert ime én megmutatom, hogy a helyváltoztatással az nem változtatta meg jellegét; maradt, ami volt: dicsőítése a ti szabadságharcotok fegyveres leverésének!

És mikor ez újabb arculütés sulya alatt a nemzet fölajdul s a kormányt felelősségre vonni készül, a miért ezt az arculütést el nem háritotta, akkor a gyászmagyarkák szemrehányással illetik a kötelességüket teljesítő képviselőket, hogy azt a kormányt bántják, amely ezt az odiozus ügyet örökségkép kapta megbukott elődjétől.

Nos hát tessék csak végiggondolni annak a másik szobornak a történetét s aztán itélni fölötte, hogy lehetetlen lett volna-e Széll Kálmánnak azt a fájdalmas és teljesen fölösleges katonai tüntetést elhárítani a nemzettől?

Ott az uralkodóház megalapítójáról volt szó, akinek szobrát a császári ház tagjai akarták fölláttatni a mostani uralkodó jubileumának megünneplésére. Az egész már elhatározott dolog volt, melynek kivitele is már foganatba volt véve, mikor megjelenik az uralkodó színe előtt egyik országának helytartója s hírül adja neki, hogy annak az országnak a népe ebben a szoborban, amely nem is náluk, hanem a császári ház székhelyén lett volna fölláttatandó, nemzeti érzelmeinek megsértését látván, mert az, akit a szobor jelképez, hatszáz év előtt megverte az ő utolsó nemzeti királyukat: s a jóságos uralkodó rögtön megszünteti az egész tervet, mert távol áll atyai szívtől a jogára alatt álló akármelyik népnek érzékenységét sérteni.

A legújabb és legszebb őszi és téli **felöltő újdonságok**, valamint **női ruhakelmék, selymek** és **francia flanellek** a legnagyobb választékban raktárra érkeztek

Tauszig Armin áruházában
földszint és első emelet, Széchenyi-tér.

Hát ha Széll Kálmán is odajárult volna ez elé a jóságos uralkodó elé s hivatkozva arra a sok politikai bonyodalomra, a melyeknek azzal a másik szoborral elkövetett tapintatlanságok láncolata volt a kufferrásuk, kifejtette volna, hogy az uralkodó kegyeletes szándékának elég lett téve azaz, hogy siremlék gyanánt az elesett katonák csontjai fölé elhelyeztetett; nemcsak fölszemes, de a nemzet érzelmeit ismét mélyen sértő dolog lenne azt a tervbe vett tüntetésszerű fölvatással ebből a jelentőségéből ismét kivetkőztetni, ami csak újabb kellemetlenségre s bonyodalomokra adhatna alkalmat: vajjon ki lenne oly vakmerő azt állítani, hogy az uralkodó mindezekkel az érvekkel szemben is hajthatatlan maradt volna; az az uralkodó, aki a saját ósának dicsőítésétől eláll csak azért, mert annak hatszáz év előtt véghez vitt hadi ténye kellemetlen emlékeket idézne föl egyik népében, nem állott volna el annak a haditénynek a dicsőítésétől, a melylyel egyik katonai parancsnoka ezelőtt ötven évvel vérig sértette a magyar nemzetet?

Nos, hogy Széll Kálmán ezt a lépést nem tette meg, hanem öibe rakott kezekkel tűrte a nemzet ellen készülő ezt az újabb inzultust: azért a legsúlyosabb felelősség terheli s ez a felelősség áthárulna a törvényhozásra is, ha azt tőle számon kérni elmulasztaná.

Hirek.

Pécs, 1899. szeptember 20.

Betegen.

— Utóhangok a fürdőszézonhoz. —

Végre itt van hát a fürdőn! Sokan dicsérték, sokan ajánlották neki; szakemberek, laikusok egyaránt. A szakemberek elragadtatással dicsérték vizének összetételét, az alkotórészek gyógyító hatását, melyet elősegít a gondtalan élet, a lég tisztasága, a pihenés. A

laikusok már nem voltak egy véleményen: egy részük dicsérte, a másik szentelt viznek tartotta: se nem árt, se nem használ. De abban mindnyájan megegyeztek, hogy a vidék kellemes és szép, a fürdő jól rendezett, parkozott, kényelmes. Mi természetesebb, mint-hogy a szegény betegnek lelkielőtérbe s orvosok és dicsérők szava hatott erősebben s idejött bajára enyhülést, gyógyulást keresni.

Mikor feltárult előtte a fürdő kedves látóképe, oly édes mosoly vonult át halvány arcán, egy könnyed sóhaj repül fel kebléből s élvezte a felséges hegyi levegőt. Majd másnap a fürdő orvos biztató szavára, úgy érzi, mintha újra éledne, de még inkább erősbül reménye, midőn a lábbadozók, a javulóknak erős tülzással istenitik az orvos tudását, ügyességét s a fürdő páratlan hatását. Aztán megfürdik: természetesen jól érzi magát; mert hiszen — mint a német mondja — minden fürdés egy napi jólét. A remény majdnem bizonyossággá lesz, hogy meggyógyul; s valóban ez minden gyógyfürdőnél többet ér: az autosuggestió. — A fürdővendégek többnyire udvariasak, egymásnak nem kellemetlenek: ez jól hat a szegény beteg ernyedte idegeire: a mindennapi élet baja és küzdelmei nem izgatják; ez is csak előnyös az ő bajára. A kellemes társalgás, zene, mind élénkítően hatnak rá.

De vannak a fürdőn halálmadarak is. Azok a vendégek, a kik soha sincsenek a javulással megelégedve, örülnek, ha valakit megfoghatnak s bajuk minden tüneteit elősorolhatják. A szegény beteg úgy veszi észre, hogy az ő baja is hasonló a panaszkodóékhöz s bizonyosan neki sem fog használni a fürdő. Kezd arra a gondolatra jönni, talán már ő is annyira jutott bajában, hogy rajta segíteni sem lehet. Félig ugyanis hypocondricus képzelete csinál olyan prognosist, mely kedélyét teljesen tönkre teszi. Pedig neki még élnie kellene, nem is épen magáért, de a feleségért, a gyermekekért. — Vagy jönnek a beteg test szeszélyes változásai, melyek a testet bágyadtá teszik. Ilyenkor a szegény beteg elvonul s erkélyére támaszkodva mélázva bámul a kéklő hegyekre, az azokat ellepő fákra, abban az irányban, melyben otthona fekszik, hol édesei laknak. A nap épen leáldozóban, most bukkan a hegyek mögé, sőt ennek fősége sem hatja meg; mert egy titkos léleg — a kétség — rágódik lelkén s emésztí őt az a gondolat, hogy ő elveszett ember, hogy ő már

nem sokáig fog élni. Aközben — mig keserű könnye legördül halvány arcán, szerelmes gerlepár kezdi meg bánatos bugását, majd a szellel távoli estharang méla kongását hozza füleibe, mire a szegény beteg föleszmél buskomor töprengéseiből s erős áhitattal kezdi: „Üdvözlégy Maria! És az emelkedett érzéssel, erős bizalommal elmondott imádság oly balszanosan hatott reá; új reményt merit erős hitéből s nyugodtan hajta álomra fejét.

— Aludj, szegény beteg aludj! Álmodj' az egészség boldogságáról s tovább is remélj, remélj!

— 8.

Napirend 1899. szeptember 21-én.

Naptár: csütörtök, szept. 21. — Róm. kath.: Máté. — Prot.: Máté. — Görög-kel.: (szept. 9.) Joachim. — Zsidó: Tischri. — Nap kél 5 óra 47 perckor; nyugszik 5 óra 57 perckor. — Hold kél 6 óra 54 perckor este; nyugszik 8 óra 37 perckor reggel.

Időjárás. Kültás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe, északon csapadék várható. Bizottsági ülés a megyei tisztviselők javadalmazása tárgyában d. e 9 órakor a megyeházán.

A megyei állandó választmány ülése d. u. 3 órakor a megyeházán.

— (Személyi hír.) Kardos Kálmán nyug. főispán, országgyűlési képviselő és Fejérváry Imre báró főispán ma délelőtt Dárdára utaztak.

— (A németbolyi kath. legényegylet) tiz éves fennállásának alkalmából folyó hó 24-én saját helyiségében és pénztára javára szinelőadást rendez. Belépti-jegyek: I. hely 60 kr., II. 40 kr. III. 20 kr. Kezdeté 1/28 órakor. Fölülfizetések köszönettel fogadtatnak. Kedvező idő esetén délután fél 4 órától a kerti helyiségben tánc is lesz, melyre belépti-díj tag-nak 10 kr., nem tag-nak 20 kr.

— (Negyvenéves tanítói jubileum.) Rippl-Rónai József — a hasonló nevű festőművész édesapja — e hó 23-án üli meg Kaposvárton egyfolytában eltöltött tanítói működésének 40 éves évfordulóját. Nagyobb szabásu ünnepélylyel készül megülni a tanítói kar és vele a jubilánsnak nagyszámu tisztelője is ezt a napot, hogy érdeme szerint méltassa a nehéz és becsületes munkálkodást, a hosszú és közhasznu tevékenységet.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A kávéház.

Nincs benne semmi jó, magasztos,
Nincs benne semmi, a mi hasznos;
Százszor megunjuk, abba hagyjuk,
Hogy magunk' százszor behajtsuk,
Hozzája mindig visszatérünk!
Az a villanyfény vonz magához,
Az a csábító édes-átkos
Villanyfény rontja meg a vérünk!

Egy daemon, ki ezer színt játszik,
De ki minden alakba' csábit,
Ki — hogy milyen nagy a hatalma,
Gyöngeségünket kikacagja . . .
Most ártatlan, szelid az arca
S közömbösen mondja el végig,
Hogy a világban mi történik —
S napi vizitünk betartatja.

Majd grizett-ruhát ölt magára,
Ott ül főhelyen, tronusába',
S mi magunk bűv-körébe vonjuk,
Azt a villany-fényt körüldongjuk.
Követelő lesz, sima arccal
Meglopja csöndes álmainkat,
Vak öntudatlanságba ringat —
És éjszakává lesz a nappal.

S fogad nyájasan, mosolyogva
Im, raül a zöld asztalokra
S mi ott vagyunk tüstént mellette
S egymást kifosztjuk ő érette.
A bankot, tétet ő adatja —
A teke-asztalok érte
Ülünk . . . nagy az ő dicsősége!
Lelkünk egy daemonnak a rabja.

Mindenki más-más színbe' látja:
Fiatal-ielkek ideálja,
Nőnek, házasnak csemegeje,
Filisztrnek egy feketéje.
Egyik átkozza, másik áldja.
Nincs benne jó s szép éppen semmi,
S bár nincsen rajta mit szeretni,
Mégis szükségünk van reája!

Azért ha néha résztvevő lesz
S irántunk tán' számalmat érez,
Langyos meleggel, szelid fénynyel
Vesz körül: be jó menedékhely!
Mikor érezzük árvaságunk',
Be jó az időt agyonütni
Vele, tétlen egyhelybe ülni
Óra számra és kikacagni
Azt, ki már családjára ráunt!

Nikelszky Géza.

Az apa.

Sápadt, vézna nő bandukolt a hepe-hupás pusztai uton. Dideregve huzta össze mel-

lén a vékony kendőt. Karján valami csomagot visz, de úgy be van burkolva egy nagy kendőbe, hogy nem lehet kivenni, hogy mi van benne. Az utról néha-néha le letéved s ilyenkor nagyot botlik a réti vakondtúrásokban. Szemei meredve néznek a vastag ködöbe, alig lehet látni két-három lépésre. Néha-néha sóhajt egyet, megáll pihenni, azután újra utnak indul.

Vajjon hova megy?

* * *

A pusztai csárda ivó-szobájának mécses szomoruan pislog ki a kis ablakon. Erőtelen sugaraival hiába igyekszik áthatolni a vastag ködön.

Az alacsony szobában a hosszú asztalnak kandalló felőli végénél az öreg csárdás kuporog magában. Lábainál egy hosszuszörű komondor csóválja a farkat s pislog fel szótlan gazdájára. Hébe-korba végig huzza karmait a kemény kordován csizmákon, oda-dörzsöli bozontos fejét a csárdás térdéhez, de ez csak nem néz rá. Hej, dehogy gondol ő most a jelenre, messze, a messze multban járnak gondolatai . . . Milyen hangos volt akkoriban ez a csendes, üres csárda, milyen más kedve volt akkor neki! Még a hetedik határról is idejártak a legények, egy-egy itóka bórta, ha megszomjaztak. Pedig ugyancsak gyakran szomjaztak ám.

Nagyon rossz bor termett akkoriban a rossz időjárás miatt, de hát uramfia, sokat el képes felejtetni egy olyan tüzetszóró fekete

— (**Frigyes főherceg vadászaton.**) Frigyes főherceg néhány nap óta a bellyei uradalomhoz tartozó kőrös-erdei vadászlakban időzik, a honnan vadászatokra rándul ki. Tegnapelőtt két leánya: Anna Mária és Henrietta főhercegnők nagybátyjuk, Croy herceg és Prónay százados, szolgálati kamarás kíséretében Pozsonyból Budapesten és Mohácson át szintén Kőrös-erdőbe érkeztek, a honnan Főherceglakra mentek.

— (**Elhunyt tanító.**) A siklósi községi polgári iskola tanári kara által kiadott, s a pécsi kir. tanfelügyelőséghez ma érkezett gyászjelentés szerint *Tinyó* János a siklósi községi polgári iskola tanítója f. hó 17-én Zdobán elhunyt.

— (**Tisztelgések Schaumburg-Lippe hercegnél.**) Bückeburgi Schaumburg-Lippe uralkodó herceg — mint azt a napokban megirtuk — néhány hét óta dárдай uradalmán tartózkodik. A hercegnél a mai nap folyamán *Kardos* Kálmán nyug. főispán orsz. képviselő, *Fejérváry* Imre báró főispán, *Tormai* Károly alispán, *Dragonescu* Döme pénzügyigazgató és *Stenge* Ferenc dárдай főszolgabíró tiszteltek. A tisztelgők ebédre az uralkodó herceg vendégei voltak.

— (**Vizállások.**) A beérkezett vizrajzi jelentések szerint az áradás még egyre tart, bár tegnap Budapesten a Duna vizállása huszonnégy óra alatt nem változott. A vizállások:

Szeptember 18-án Budapestenél	548 cm.
„ „ Mohácsnál	472 cm.
Szeptember 19-én Budapestenél	600 cm.
„ „ Mohácsnál	520 cm.
Szeptember 20-án Budapestenél	600 cm.
„ „ Mohácsnál	557 cm.

Tehát tegnap reggel 7 órától ma reggel 7 óráig Mohácsnál a Duna *harminchét* centiméterrel áradt.

— (**Utóállítás.**) A vármegyei rendes katonai utóállító bizottság ma délelőtt 9 órakor utóállítást tartott a Scholz-féle sörcesar-

szempár, mint amilyen a kis csárdás Böske csalogatta a vendégeket. No az ő kezéből nemcsak a karcost, de még az ecetet is bátran nektár gyanánt lehetett meginni.

Uri vendége is volt akkoriban a csárdának. A felsőszéli uraság, Egresy Pista mindennapos volt a banda cigányával. Hát mi tagadás — ő sem a borért járt ide, de ez nem volt baj, mert úgy szórta a pénzt, hogy a csárdásnak elég volt markolászni. Az ő bolond feje csak a pénzt látta, azt pedig nem vette észre, hogy a lány meg a . . . no de csak sorjába.

Bizony csak sorjában, mert nem elég gondot ad egymás után, szép lassan átgondolni azokat, amik azután következnek. Pedig nem sok az egész. Csupán annyi, hogy a bogárszemű Böske elkezdett cifrábnál-cifrább ruhákban járni s midőn az öreg csapláros egy este kérdőre vonta, hogy hol veszi rá a pénzt, a leány sirva fakadt s másnap eltűnt az apai házból. Ettől a naptól kezdve Egresy Pista se jött a csárdába, no meg lassankint a többi vendégek is elmaradoztak, mert hát a csárda félreesett a járt uttól, az meg, akiért a csárdába jártak — már tudja Isten merre jár . . .

Könnyesepp lopódzott az öreg csárdásnak szemébe — de hamar szédörzsölte a hivatlan vendéget s haragosan kiáltott fel:

— Csak azért sem, nem érdemel az egy szivből feltörő könnyeseppet!

Mintha a borból akart volna erőt méríteni az érzékenyülés ellen, hirtelen ajkához emelte a poharat. A kutya felugrott és ugatva

nokban. A bizottságban résztvettek *Koszits* Kamill megyei főjegyző, mint polgári elnök, a közös hadsereg részéről *Martinetz* kapitány, a honvédség részéről *Keltz* százados és *Gidofalvy* ezredorvos. Utóállításra tizenöten jelentkeztek. Heten a szülők keresetképtelensége folytán, kik közül kettőnek sikerült reklamációját beigazolni és nyolc ujonc, kik közül négyet soroztak be katonának.

— (**Két darab század.**) Jágonak községben *Seffer* János korcsmáros lakásába éjnek idején betörték és a szekrényből két darab század elvittek. A káros feljelentésére megindult nyomozás során aztán kitűnt, hogy a betörést *Kovács* Ignác, regölyi illetőségű kőborcigány követte el, a kit mikor letartóztattak, az ellopott két századból már csak két tizest találtak meg nála. A betörő cigányt bekisérték a szentlőrinci járásbíró bíróságra, hol most várja büntetését.

— (**Drága kenyérsütés.**) Ráckozáron kenyeret sütött a minap *Till* Jakab ottani lakos felesége, *Wirner* Éva. A kemencét azonban úgy belütötte, hogy a láng kicsapott és a kemence mellett álló szalmát lángra lobbantotta. Ettől azután olyan tűz keletkezett, mely elpusztította az egész házat. A kenyérsütés így tehát drága lett Tilléknek, annál is inkább, mert a leégett ház nem is volt biztosítva.

— (**Meglőtt orvvadász.**) Magyar-Egryen az erdőben meglőve találták *Tóth* József ismert orvvadászt. A sebesültnek mindkét lába át volt löve, úgy, hogy ápolás végett be kellett szállítani Pécsre a közkórházba. Az orvvadász meglövetésének körülményeit a vizsgálat a következőkben derítette ki: *Herner* Ferenc, uradalmi erdőőr az erdőben két orvvadászszal találkozott. Ezek *Tóth* József és *Fekete* Ferenc voltak, kik a mikor meglátták az erdőört, puskát fogtak rá. Az erdőőr azonban megelőzte őket és lőtt. A lövés *Tóthot* találta, mire *Fekete* elmenekült. *Tóthot* mind-

az ajtóhoz szaladt. Kint nyöszörgés, majd pár rekedt köhécselés hangzott. A csárdás letette a poharat, bámulva nézett az ajtó felé, amely lassan felnyílt s egy sápadt női fej kandikált be rajta. A kutya vihogva ugrált, majd farkcsóválva gazdájához futott s ismét visszatért a jövevényhez.

— Apám! — hallatszott a jövevény ajkán a félnék szó. — Megjöttem, bocsáss meg!

— Nekem nincs lányom, nincs gyermekem, ki innen, ide becstelen személy be ne tegye lábát! . . .

A sápadt nő megrettenve hátrált, míg ajkai szakadozottan rebegték:

— . . . Csak mig felmelegedtem, addig ereszs be, csak egy falat kenyeret adj, azután . . .

— Egy percre sem, el innen, nekem nincs gyermekem!

Azután az ajtóhoz ugrott s úgy becsapta, hogy zörgött beléje az egész ház. Belül azután ráfordította a zárat s visszaült helyére a kandalló mellé. Kint pár percig zokogás volt hallható, lassankint ez is elcsöndesült, csak a szél süvöltése hangzott be a szobába. A csárdás gazda fejét kezére hajtva, lehunyta két szemét, aludni látszott, pedig csak felejteni akart. De lecsukott szemei dacára folyton előtte lebegett az a sápadt, sovány arc, fülében egyre csengett az a pár szó: „Csak mig felmelegedek . . . csak egy falat kenyeret . . .” Hiába akart másra gondolni, hiába rázta meg

két lábán megsebesítette a sörétes lövés s a meglőtt ember összeesett s úgy találták meg eszméletlenül az erdőben. Társa kihallgattatván, tagadta, hogy fegyver lett volna náluk, hanem csak fát akartak lopni az erdőben. Így hát a bíróság lesz hivatva kideríteni az igazságot a meglőtt orvvadász ügyében.

— (**Népfölkelők jelentkezése.**) A polgármesteri hivatal ma teszi közzé a népfölkelők jelentkezésére vonatkozó hirdetményt. E szerint a Pécssett tartózkodó összes népfölkelők a jövő hó 17—19. napjain tartoznak jelentkezni a Scholz-sörházban, naponként 9 órakor. Október 17-én jelentkeznek az 1866—63. években született népfölkelők; 18-dikán az 1862—60. évi születésűek és 19-dikén az 1859—57. években született népfölkelők.

— (**Razzia.**) Az éjjel razziát tartott rendőrségünk, hogy a városban esetleg hely és munka nélkül csavargó egyéneket összefogdossák. A razziának meg is volt a maga sikere, a mennyiben öt csavargót fogtak el, kik sem illetőségi helyüket, sem foglalkozásukat nem tudták igazolni. Bevitték őket a torony alá, hol fogva maradnak, míg illetőségi helyüket kipuhatolják s azután haza fogják őket toloncolni.

— (**Pályázat.**) A pécsi m. kir. pénzügyigazgatóságnál egy 500 forint fizetéssel jávadalmozott fogalmazó gyakornoki állásra pályázat hirdettek. A pályázati kérvények 14 nap alatt adandók be a pécsi pénzügyigazgatósághoz.

— (**Késelő mesterlegények.**) Szt.-Lőrincen a napokban az egyik este véres verekedést rögtönzött három szabólegény. *Kustos* Lajos és *Kustos* Béla ottani lakosokat ugyanis az utcán boszúból megtámadták *Baris* József, *Bode* János és *Kis* János szabósegédek s botokkal kezdték őket ütlegelni. Mikor a megtámadottak védelmezték magukat s *Kustos* Béla egy ugynevezett bikacsókkal tapogatott végig a hátukon, a mesterlegények késekre

haragos fejét, az a csökönyös agyvelő csak azzal a gyűlöletes gondolattal foglalkozott.

Egyszer csak felkelt, eltámolygott lassan az ajtóig, elfordította a zárat és kilépett. A szél besüvitett a nyitott ajtón, a hideg levegő megcsapta izzó homlokát. Kutatva nézett körül, de sehol senki, semmi. Már be akarta tenni az ajtót, midőn a komondor valami feketelő tárgyat vonszolt feléje. Odament, felémelte s belépett vele az ivóba. Egy csomag volt, egy nagy kendőbe takarva. Vajjon ki hagyhatta itt, mi lehet benne? . . . Kezei gépiesen bontották ki a csomagot, de a munka lassan ment, mert ujjai reszkettek. Végre mégis sikerült. Szétgöngyölte a kendőt s ime egy csöndesen alvó csecsemő feje bukkant ki belőle. Oly édesen szunnyadt szegényke, mint édes aya keblén. A csárdás gazda mereven nézte a gyermeket. Az pedig megmozdult, felnyitotta szemét. Olyan szép bogárfekete szemek voltak. Majd két kis kacsó került elő a pólyából, amikkel a kis jövevény hadonászni kezdett. miközben apró kis szájjával olyan gagyogást vitt véghez, hogy az egész szobát betöltötte vele.

Karjaiba kapta az öreg ember a csecsemőt, csókjaival árasztotta el. Azután tejet keresett elő, megetette, majd szép csöndesen elringatta.

. . . Csárdás Böske másnap reggel a csárdától két kilométernyire meglagya találták.

K. B—a.

kaptak és úgy folytatták a harcot. Kustos Bélát Kis János hátba is szúrta s csak akkor lett vége a verekedésnek, melynek hősei ellen most a vizsgálatot a két Kustos feljelentése folytán a bíróság vezeti.

— **(Az asszony miatt.)** Sellye községben nemrég ment férjhez *Peti* Mária, *Peti* János csinos leánya, *Szilágyi* Ferenchez. Azonban házasságuk nem volt boldog s a fiatal asszony csakhamar ott hagyta az urát s visszament az apjához. Csakhogy *Szilágyi* Ferenc nem nyugodott ebbe bele s elször szép szóval hívta vissza az asszonyt, mikor pedig nem ment, rájuk tört az apja házában; fejszével betörvén az előtte bezárt ajtót. És az asszonyt megverte, apósát pedig agyonütéssel fenyegette, ha leányát vissza nem parancsolja hozzá. A szomszédok tudták csak a dühöngő férjet a házból kiterelni, a kit feljelentettek másnap a bíróságnál. Az asszony miatt ekkor *Szilágyi* Ferencet letartóztatták s most folyik ellene a vizsgálat.

— **(Ha a kisbíró haragszik.)** Vejti község korcsmájában véres eset történt a minap. Ott mulatott a korcsmában *Batus* Péter vejti lakos, a kinek mulatása sehogysem tetszett *Pető* Samu kisbírónak. Belekötni azonban sehogysem birt a vidáman mulató emberbe tehát erősebb módszerhez folyamodott. Felkapott egy boros üveget és azzal hátulról úgy üdvözölte fejbe a rá hederíteni sem akaró *Batus* Pétert, hogy annak feje vérbe borult s ő meg eszméletlenül esett le a székről. Ugy szedték fel és cipelték haza, hol most ápolás alatt van. A haragos kisbíró pedig feljelentették a siklósi járásbírósnál, a hol majd kérdőre vonják a nagyharagjában elkövetett véres tettéért.

— **(Kolera a szárnyasok közt.)** Szlavoniában pusztító betegség lépett fel a házi szárnyasok között. Különösen Szerémségben szörnyű pusztítást visz véghez ez a szárnyas kolera a libák között s egy faluban már az utolsó szál elhullottak a libák. Az utak, mocsarak s tavak tele vannak döglött s meszire büzlő libákkal. Szörnyű csapás ez az ottani szegény lakosságra. Valószínű, hogy a dögvészt Boszniából hurcolták be.

— **(Szerencsétlenség a vadászon.)** A somogy megyei Kund-család különös végzet átka alatt áll. Még élénk emlékezetben van az a rémes gyilkosság, a melynek vadászat közben a fajthi erdőben Kund Béla áldozatul esett, a kit orvvadászok lőttek agyon. Tegnapelőtt a meggyilkolt földbirtokos fiát, Pistát vitték sulyosan megsebesülve a budapesti Vöröskereszt-kórházba. A szerencsétlen fiu, a ki csak most mult 14 éves, a vadászával kiment az erdőbe lesre. Hogy mikép történt, csak a vizsgálat fogja kideríteni, de a vadász fegyvere elsült s a golyó a fiut találta az egyik szemén. Most a kórházba vitték fel s az orvosok kivették a szemét. Sérülése sulyos, de azért reménylik, hogy a szerencsétlen fiu életben marad.

— **(Kinevezés.)** *Benedek* László, vármegyei hivatalnokot a pénzügyminiszter a kassai pénzügyigazgatóságához számtisztté kinevezte.

— **(A katonai léghajózás rendezése.)** A belügyminiszter tudomásvétel és megfelelő eljárás céljából értesítette az összes törvényhatóságokat, hogy Ausztria-Magyarország és Németország egyezséget kötött, hogy

a katonai léghajósok a két állam területén kölcsönösen leszállhatnak. Figyelmezteti azonban a belügyminiszter a hatóságokat, hogy idegen katonai léghajósok az ország területéről fényképfelvételt nem eszközölhetnek, sem pedig postagalambokat nem ereszhetnek fel. Ugyancsak kötelesek az idegen katonai léghajósok ott, a hol leszállnak, a község előljáróságánál jelentkezni és magukat igazolni. Ha leszállás közben valami kárt csinálnak, azt megtérítik.

— **(Összenőtt ikrek.)** 1892-ben Kelet-Indiából Európába hoztak egy ikertestvérpárt, *Rodicat* és *Zsodicat*, akik össze voltak nőve, de nem úgy, mint a sziámi ikrek, a hátuknál, hanem az alsó mellkasuknál. A rio-janeiroi főiskolán nemrégiben hasonló ikerpárt mutattak be, amely még nagyobb mértékben van ilyen formán összenőve. Mind a ketten leányok, *Cochaiero de Itapemerimben* születtek *Espiritu Santo* államban Braziliában és most tiz esztendősek. A nevük *Mária* és *Rosalina*, apjuk a rio-janeiroi orvosokhoz fordult azzal a kéréssel, hogy válaszzák szét a gyermekeit, ha ez az életük veszélyeztetése nélkül megtörténhetik. Egy esztendővel ezelőtt még nagy nehézségekkel járt volna ez a vizsgálat, amikor még a Röntgen-sugarak nem voltak ismeretesek, mert azt kell az operáció előtt megállapítani, vajjon nincsenek-e nehezebb szervek összenőve. E végből az ikreket hosszabb ideig fogják vizsgálni Röntgen sugarakkal s a vizsgálatnak az lesz eredménye vajjon elvégezzék-e az operációt, vagy nem.

— **(Ismét egy kuruzsló.)** Csak a napokban adtunk hírt olvasóinknak *Kórodi* Ferencné pécsi cigányasszony elfogatásáról, s most már egy újabb hasonzorú cigányasszony letartóztatásáról értesülünk. A napokban ugyanis egy kolduló cigányasszonyt tartóztattak le *Zsemenye* pusztán tiltott koldulásért. Midőn azonban közelebbről megvizsgálták *Fáraó* eme jeles ivadékát, kézi kosarából és szoknyáinak a legképtelenebb helyein elrejtett zsebeiből mindenféle kotyvalékkal üvegek és tégelyek kerültek napvilágra, melyről *Kolompár* Zsófi, a cigányasszony maga is beismerete, hogy »gyógyítani« szokott. Az elcsipett kuruzslót átadják a törvénynek.

— **(Megvert ember.)** Nem a borgőzös fej okozta mámorban, sem ellenségeskedésből, hanem csupán durva kedvtelésből támadta meg tegnap a görcsönyi uton néhány arra menő suhanc *Kollár* János öreg koldus embert, kit először csufolni, gunyolni kezdtek, s midőn az öreg ember méltatlankodni merészkedett, az utonálló legények neki mentek s ütlegelni kezdték. Tán komoly vége is lehetett volna a dolognak, ha véletlenül arra nem megy egy görcsönyi polgár, kinek láttára a jeles támadók megugrottak. A szegény koldus ember panaszt emelt támadói ellen az előljáróságnál.

— **(Nincs víz!)** Már megint? — kérdi tőlünk a nyájas olvasó. No persze, hogy már megint. Hiszen nem hívnák a mi derék városunkat Pécsnek s tán az öreg *Tettye* is mogorván csóválná a fejét, ha hosszabb ideig nem panaszkodnánk vízhiányról. Nos és miután ismét kísért a vízhiány fekete réme, a városi tanács már megint »intézkedik« az alábbi hirdetmény alakjában: »Hirdetmény. Miután a *Tettye*-forrás vízmennyiségének nagymérvű

apadása a magánvízvezetékek útján való vizkiszolgáltatást lehetetlenné teszi, értesítetnek az összes magánvízvezeték-tulajdonosok, hogy f. hó 20-án ideiglenes közutak állíttatnak föl s f. hó 21-én pedig további rendelkezésig az összes magánvízvezetékek utcai főcsapjai el fognak záratni. Pécs, 1899. szeptember 19-én tartott tanácsülésből. Pécs szab. kir. város tanácsa.»

— **(Szüretelő vasutasok.)** *Carlota* spanyol vasuti állomáson a sevilla-cordobai személyvonat, amikor oda a minap berobogott, egy lelket sem talált. Két óra hosszáig hasztalan várt a vonatvezető az állomásfőnök megjelenésére, mert attól való félelmében, hogy más vonattal ütközik össze, nem mert kiindulni. Az utasok türelmetlensége folyton nőtt és végre egy utas, ki értett a táviratozáshoz, jelentkezett a vonatvezetőnél. Föltörték az állomás ajtaját és a műkedvelő távirász megsürgönyözte az esetet Cordobába. Onnan azt felelte az állomásfőnök, hogy a vonat nyugodtan tovább mehet, mert a vonal szabad. Már éppen indulni akart a vonat, amikor teljesen ittas állapotban botorkált az állomásra a váltóőr és elmesélte, hogy a többi hivatalnok a szomszéd faluban van, hol addig kóstolgatták a mustot, míg valamennyien az asztal alá kerültek.

— **(Tolvaj a malomban.)** *Szabó* István a Belvárd községhez tartozó uradalmi malom molnára a napokban panaszt emelt a községi előljáróságnál, hogy malmából éjnek idején eddig ismeretlen tettesek hat zsák búzát loptak el. A tettesek kilétének kiderítése végett megindították a nyomozást, melynek során már annyit kiderítettek, hogy a lopást minden valószínűség szerint *Tóth* Mihály belvárdi lakos követte el, ki a lopást megelőző napon a malomban járt s ott többek előtt kijelentette, hogy addig nem nyugszik, míg egy néhány zsák búzát el nem lop a molnártól. A gyanuba fogott embert feljelentették a bíróságnál.

— **(Koronás disznópásztor.)** Az olasz lapok mulatságos esetet írnak meg, a melynek szereplője *Umberto* Olaszország királya és egy hegyvidéki paraszt ember. *Umberto* akárhányszor minden kíséret nélkül a legegyszerűbb ruhában indul sétára s ilyenkor nem egyszer egész a környékbeli falvakig is elmegy, hol már mindenki ismeri jóságos szívé uralkodóját. A minap egy ilyen sétáján találkozott egy parasztemberrel, a ki pórázon vezetett malacát iparkodott megkötni az egyik korcsma előtt álló fához. A süldő azonban egyre makrancoskodott s kötelét rácsavargatta a fára.

— Megful a malacod — szólt oda a király a parasztnak.

— Vigye el az ördög a disznáját, se-hogy se bírok vele.

— Hat mért akarod megkötni? — tudakolta a uralkodó.

— Be akarok menni egy kis bort inni a korcsmába. Megfoghatnád addig a malacomat — felelt a paraszt.

— Jó, majd vigyázok rá — biztatta a király, mire a paraszt nyugodtan bement a korcsmába. Nehány perc múlva aztán egy üveggel meg egy pohárral tért vissza.

— No, igyál te is egy pohárral — kínálta az uralkodót.

— De vajjon jó-e? tudakolta nevetve a király.

— Jó-e? Meghiszem azt. A miből én iszom, megihatja azt a király is.

A király megízlelte a bort, majd visszaadta a parasztnak.

— No, nem iszod meg? Talán nem jó?

— Majd én küldök neked jobbat, ajánlkozott az uralkodó.

— Hát neked van jobb?

— Van ám, nevetett a király s barátságosan kezét fogott a paraszttal, a ki csak akkor tudta meg, kivel volt dolga, mikor a királyi udvar pincéjéből tiz üveg finom aszubbort kapott. A jó embert alig tudták megvigasztalni vigyázatlanságáért.

— **(Iskoláink költségvetése.)** A községi iskolaszék kebeléből az iskoláknak a jövő évre szóló költségvetésének elkészítésére kiküldött bizottság ma délután 3 órakor Egrý József elnöklete alatt a közgyűlési teremben ülést tartott. Az ülésen jelen voltak: *Schneider* István felügyelőigazgató, *Szvacsek* Mihály, *Reberics* Imre, *Ott* Márton, *Rozsits* Sándor, *Mihályovits* Antal és *Kaufmann* Lajos, számvevő-ségi kiküldött, mint előadó. A *belvárosi fiúiskola* kiadásait 9232 frt 50 krajcárban; a *szigeti külvárosi* iskoláét 7393 frt 70 krajcárban; az *ágoston-tériét* 7404 frt 16 krban; a *belvárosi leányiskoláét* 3025 forintban és a *felsővármház-utcai* iskoláét 7890 forintban állapította meg a bizottság a jövő 1900-ik évre. Kisegítőtanítók javadalmazására 1200 forintot vettek fel. A *bányatelepi* iskola költségét 1500 frtban állapították meg. A szolgák fizetésére 1776 frtot vettek fel. Segélyezések és tiszteletdíjak címén 1830 frtot irtak elő. Épületek fenntartására 2275 frtot; tan-

szerekre 710 frtot; taneszközökre és anyagokra 730 frtot és előre nem látható kiadásokra 1000 frtot irányoztak elő. Ezekhez járulván 2150 frt hitoktatói fizetés, az I—XV. tétel alatt egybeállított *népiskolai összes kiadások* 48760 frt 57 krajcárt tesznek ki. A *polgári leányiskola* költségvetése 7219 frt 16 krajcárban állapított meg. Az *ovodák* költségeloirányzata 3920 frtot tesz ki. Így az *összes iskolai kiadások* 59899 frt 73 krajcárban irányoztattak elő s mivel tavaly 58522 frt 64 kr. irányoztatott elő a most folyó évre, tehát a jövő évi iskolai költségvetés kiadási összege 1377 frttal *emelkedik*. A kiadásokkal szemben *fedezet* mutatkozik a folyó évi beirátásokból 6200 forint, tornacsarnok jövedelme 400 frt, polgári iskolai beirátási díjak 2700 frt, tehát összesen 9300 forint. Vagyis Pécs városa a jövő évben is vagy ötvenezer forintot fog költeni iskoláira. Ezt a költségeloirányzatot legközelebbi ülésében fogja tárgyalni az iskolaszék, hogy az iskolák költségvetése a jövő évi városi költségeloirányzatba minél előbb beilleszthető legyen.

— **(Tanítók öröme.)** Ma érkezett le a belügyminiszteriumtól a tanítók végeles fizetésrendezéséről szóló közgyűlési határozat, mely az ötödéves korpótlékok mellőzésével az osztályokba sorozás által állapítja meg a tanítók javadalmazását. A jóváhagyott határozathoz most már csak jövedelmi forrás kell s akkor az új tanítói fizetések a jövő év első napjára már életbeléphetnek.

— **(Kitüntetésre érdemes munkás.)** A lapok mostanában sokat irnak kitüntetett munkásokról; hát mi most kivételesen egy kitüntetésre érdemes munkásról írunk. Pécsnek a láncc utcában lakik egyetlen lánckovácsa, *Horváth* Pál, kinek üzlete 1843-tól kezdve áll már fenn s ki az üzletet *Forster* Ignác özvegyétől vette át. Az üzletben nem

gyárilag, de kézileg állítják elő az árukat s tiz segédet és két tanoncot s azonkívül négyöt napszámot foglalkoztatnak. Ez üzletben dolgozik *Spettka* Ferenc, hetvenötéves munkás, a ki 1842. év februárjától kezdve munkása a lánckovács műhelynek. *Tehát már ötvenhét éve dolgozik egy s ugyanazon műhelyben*, a mi bizony a mai világban példa nélkül áll. Felesége 1890-ben halt meg s volt összesen tizenhét gyermekük s mindnyáját nagykoruakká nevelték fel; közülök jelenleg négy van életben. *Ajánljuk hatóságunk figyelmébe ezt a kitüntetésre valóban érdemes munkást.* Terjessze fel a hatóság a miniszteriumhoz, mert a derék öreg a munkában eltöltött tisztes koránál fogva megérdemli, hogy öregségére erkölcsi elismerés is érje a fáradtságos, verejtékes munkában példátlan kitartásáért és hűségéért!

— **(Scheurer Kestner meghalt.)**

Párisból irják, hogy Scheurer Kestner szenátor tegnap meghalt. Scheurer Kestner neve a Dreyfus-pörrel kapcsolatban lett ismeretes. Ő volt az, aki először tett hathatós lépéseket a Dreyfus-pör revíziója érdekében. 1897. július 14-én a szenátus több tagja előtt kifejezést adott meggyőződésének Dreyfus ártatlansága felett. Ez a fellépése okozta, hogy a szenátus legközelebbi választásán már nem lett többé megválasztva. A 49 éves férfi lázas munkát folytatott a meggyőződésért s valószínűleg a sok izgalom ásta alá az egészségét is.

— **(Az egyforintos államjegyek.)**

A pénzügyminiszter az egyforintos államjegyek beváltására vonatkozólag a következő hirdetményt teszi közzé: A cs. és kir. közp. pénztár által kiadott és 1888. évi július hó 1-éről

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó s valaki szemrehányóan mondta:

— Gertrud! Gertrud, mit beszél?

Bill hangja volt.

A leány hevesen zokogott.

— Nem birom elviselni Bill, nem birom, hogy mi zsákmányoltunk ki téged, összetörtük a szerencsédet! Mi! És téged! Oh Kurt, Kurt, hogy veheted ezt a lelkedre!

Összeesett s Bill a karjaiban vitte ki a szobából. Mikor valamennyire magához tért a leány, szemrehányólag figyelmeztette Bill:

— Hogy teheted azt, hogy tájdamat okozol bátyádnak, mikor ugyanis annyit szenved!

— Hát szenvedjen! — kiáltotta Gertrud. — Hitványság volna tőle, ha nem érezné a legrettenetesebb fájdalom kinjait.

Tompa dörrenés hallatszott. Gertrud halásápadtan, egész testében remegve bátyja szobájába nyitott. Kurt a padlón feküdt. A halántéka körül véres seb volt.

A fiatal Glimm úgy akarta megfizetni adósságát, a hogy lehetett: az életével. A lövés azonban nem volt halálos.

Hetek mulva, hogy Kurt már lábadozott, terveket kovácsoltak a jövőre nézve. Ugy gondolták legjobbnak, hogy Gertrud az anyjával Párisba költözik s ott egészen a festészetre adja magát, Bill pedig leteszi tiszti rangját és Amerikába költözik, hogy az új világban élő gazdag rokonai segítségével jövőt alapítson magának.

— Nagyságos kisasszony — mondta az üdvözlés után — olyan vakmerő vagyok s a lábához teszem egész vagyonomat. Elfogadja?

Gazdagságának tudatában méltóságos hangon beszélt.

Gertrudnak már ajkán volt a szó, mely őt egész életére rabbá tette volna, mikor ismerős dal ütötte meg a fülét.

A patakon tulról Stolzing jött, Grieg szomorú nótáját dudorászva.

A tekintetük találkozott.

— Nem tehetem, nem tehetem — suttozta a leány s két nehéz könnycepp gördült végig arcán.

Zoller arca elsötétült, de csak egy pillanatra, azután mosolyogva köszönt és távozott.

Időközben Bill átjött a szűk padlón, a patak átjáróján.

Gertrud sirva fakadt.

— Mit tettem, Bill! Mit tettem.

A fiatal tiszt tréfálkozva felelte:

— Ha nem csalódom, kisasszony, mindössze az történt, hogy kikosarazta Zoller urat. Hát nem természetes valami ez?

A leány elfödte arcát és keservesen zokogott; az egész teste reszketett a nagy sirástól. Bill ijedten csitította:

— De mi történt az Istenért? Gyónjon meg nekem.

— Néhány szóból megértett mindent.

Némán haladtak percekig egymás mellett.

— Ugy szégyenlem magam! — tört ki Gertrudból a keserűség — úgy szégyenlem magam. Nagyon gyere-

keltezett ausztriai értékű egyforintos államjegyek beváltási határideje az 1894. évi július hó 24-én 55.863. sz. a. kelt és a Budapesti Közlöny 1894. évi július hó 24-én megjelent 167. számában közzétett rendelet értelmében f. 1899. évi december hó 31-ig fogadtatnak el a váltó pénztári teendőkkel megbízott állami pénztáraknál és a cs. és kir. központi pénztárnál más törvényes fizetési eszközökre leendő átváltás végett. Ez a körülmény azzal a figyelmeztetéssel hozatik köztudomásra, hogy 1899. évi december hó 31-ike után ezek az o. é. egyforintos államjegyek már nem váltatnak be és ennek a határidőnek elteltével az államnak az államjegyek beváltására vonatkozó kötelezettsége megszűnik.

— **(A javithatatlan.)** Jól ismert neve van Szárazgáti Bélának igazi nevén Csizmadia Istvánnak a pécsi rendőrség előtt. Szárazgáti Béla itt Pécsen kezdte a vásári lopások és csalásokat s azután bejárta Tolnát, Baranyát s mindenütt ilyen meg nem engedett módon kereste kenyerét. Természetesen közben, közben ült is a börtönben hol egyévet, hol többet s most Zalában követett el legujabban olyat, a mi miatt elfogták és börtönbe jutott. Erről a pécsi rendőrség úgy értesült, hogy most bizonyítványt kérnek itteni működéséről. Ebben a bizonyítványban azonban nem lesz köszönet.

— **(Véres mulatság)** Téseny községben nagy mulatság volt Grünhut Hermann korcsmajában. Ott mulatott Mátyás Károly tésenyi lakos is, Király Vince társaságában,

kivel egy szomszéd asztalnál ülő Rónai Márton szóváltásba elegyedett. A szóváltás után birokramenés következett, miközben Mátyás Károlyt Rónai kilökte a korcsmából két cimborája, Aderjás Péter és Füle Vince segítségével. Ez azonban nem volt nekik elég, hanem utána mentek és összeszurkálták. A több sebből vérző ember alig tudott előlük szabadulni s most ágyban fekvő beteg. A késelő legényekkel a bíróság fog végezni.

— **(Izgató fonográfok.)** A belügyminiszter egy bizalmas följelentésből arról értesült, hogy az ország egyes részein a vásárokon a fonográf mutatók gépeikbe oly lemezeket is illesztnek be, a melyek a kedélyek izgatására alkalmas hazafiatlan beszédeket, sőt az uralkodóház iránti köteles kegyeletet sértő dolgokat tartalmaznak. Ezért a belügyminiszter rendeletileg utasította a törvényhatóságokat, hogy a helyhatósági engedélyek megadásánál a nyilvános fonográfmutatók műsorát előzetesen szigorúan ellenőrizzék és az izgató lemezeket kobozzák el.

— **(Egy chinai expedíció.)** Hobson amerikai hadnagy, ugyanaz, aki Santiagó előtt elsüllyesztette a Merimac hajót, hogy Cervera tengernagy hajóraját szabadulását megakadályozza, most Chinában van, ahol egy Newegna Hugó nevű társa kíséretében China belsejét akarja kifürkészni. A napokban hagyták el Hong-Kongot gőzhajón és Wudowba hajóztak Onnan Nwanganba indultak az u. n. Sibiang River fölkeresésére. Együttal azt az amerikai expedíciót is fölkeresik, amelyik már hónapokkal

ezelőtt elindult China belsejébe. Az expedíció a két amerikai kivül hat chinai katonából, két szolgából és szakácsból áll. Ez az első expedíció, mely nem a folyamok mentén halad befelé, hanem mindenütt 100 kilométernyire a folyamok medrétől. Ép ezért úgy kereskedelmi, mint tudományos szempontból nagy jelentőségű Hobson expedíciója.

— **(Bossu a becstületért.)** Ezelőtt öt esztendővel a kalábriai Gallicianóban a fiatal szép Novella Rozáliát elvette egy derék legény, Cindato Antonio. A fiatal pár boldogsága azonban nem tartott sokáig, mert Antoniot behívták katonának és vitélül harcolva elesett az áduai csatában, nem hagyva feleségének kicsi gyermekén kívül semmit. Egészen fia nevelésének és férje emlékének szentelte életét a fiatal özvegy, a mig egy napon bizonyos Condemmi Francesco nevű ember megkérte kezét. Bár Francesco rokona volt az özvegynek, ez kevés szimpátiát érzett iránta, mert több esztendeig gályán raboskodott s azonkívül sem birt olyan tulajdonságokkal, a melyekkel özvegyiségében megvigasztalhatta volna. Követelésével Francesco nem hagyott föl s üldözte szerelmével az özvegyet akkor is, midőn ez menekülve, más városba költözött. Az özvegy végre is, gyermeke jövőjére gondolva, beleegyezett a házasságba s miután az esküvő napját is kitűzték, elfogadta Francesconak ajánlatát, hogy az esküvő napjáig is hozzá szálljon. Időközben a férfi unni kezdte az asszonyt és egy más leánnyal kezdett viszonyt. Midőn a fiatal özvegy ezt megtudta, borzasztó jelenet

kesen, nem, jellemtelenül viselkedtem. És mégsem tudtam győzni a szivemen, nem, nem . . .

— És ez mindent jóvátesz — vágott közbe Bill — Látja, nagylelkű elhatározás volt, hogy erre a nagy áldozatra is el akarta magát szánni a családjáért. Tőlem csak nem várja — folytatja — hogy ezért nehezteljek?

Gertrud mélyen elpirult és semmi kincsért sem tudott volna Billnek a szemébe nézni.

— Mondja csak, Gertrud — folytatta tovább — szabad volt még egészen a szive, mikor arra határozta el magát, hogy érdekházasságot köt?

Csak egy pillanatig habozott, azután szilárd hangon felelte:

— Azt hiszem, Bill, abban a pillanatban határoztam, amikor önt megpillantottam.

— Gertrud! Boldogságom, drága kincsem.

Megölelte s a leány boldog megadással simult hozzá.

Mikor Kurt és az anyja meghallották a történeteket, ugyancsak elképedtek, Glimmne hamar magához tért. Elvégre titkos vágya volt, hogy Bill legyen a veje, ez a derék, szép, erős lelkű és erős testű ifjú.

Azt hitték ők ketten: anya és leánya, hogy most már minden rendben van.

Kurt pedig nem szólott egy szót sem.

KILENCEDIK FEJEZET.

Bill, aki véletlenül értesült arról, milyen zavaros anyagi helyzetbe kerültek Glimmék, Lindenheimbe sietett. Gyöngédségből három napig nem szólott semmiről, de

most, hogy Gertrudnak érzelmeiről meggyőződött, tudni akarta, mi igaz a mendemondából.

Negyednap beszélt Kurttal. Mikor a bátyja szobájából kijött, Gertrud találkozott vele. A fiatal ember arca halálsápadt volt; a tekintete olyan, mint a tébolyodotté. Ugy ment el a leány mellett, mintha észre sem venné.

Gertrud a bátyjához sietett.

— Mi történt köztetek? — kiáltotta ingerülten.

— Nem szólott ő neked? — kérdezte a számokkal teleirt papirlapokról feltekintve.

— Nem. Elrohant mellettem, mintha nem is ismerne.

— Nos, akkor halljad meg tőlem. A szerencsétlenség üldözött bennünket; az utolsó reménységünk is romba dőlt: hogy Zoller megveszi a birtokot. Megmondottam neki, hogy tönkrement család vagyunk.

— Ugy! És azért esett annyira kétségbe, hogy szóra sem méltatott? Talán attól fél, hogy szegény menyasszonyt kell az oltár elé vezetnie! De nem, nem . . . Ez nem vall rá! Hiszen elég vagyona van neki ahhoz, hogy kettesben megélhetünk, ha le is mondunk a nagy kényelemtől, a gazdagság pompájáról!

Kurt arca most birtelen színt változtatott. Krétafehér lett, majd vérpiros. Akadozva mondta:

— Nincs vagyona; kölcsön adta nekünk. Minden elveszett, minden. Elmerültünk az adósságban. A váltók . . .

Néma csönd. Gertrud tágranyilt szemekkel meredt bátyjára.

— Kurt! Kurt! — sikoltotta egyszerre, hiszen mi akkor megcsaltuk, megloptuk ezt az embert.

következett. A furiává változott Rozália késével a hűtlent sziven szurta s mikor ez kiszenvedett, még 62 szurást ejtett testén, azután pedig jelentkezett a hatóságnál. As esküdtszék becsületének megboszulóját egyhangulag fölmentette.

— **(Bakancs-szállítás a kisiparnak.)** A hazai kisipar legelterjedtebb ágának, a cipész-iparnak tudvalevőleg a katonaság részére való szállítás a fő éltetője s ez okból évről-évre nagy várakozással néznek az érdekelt körök e szállítás ügyének eldöntése elé. A közös hadsereg részére elenyészően csekély mennyiséget rendelnek magyar kisiparosoknál, míg ellenben a honvédség évről-évre nagyobb mennyiségű lábbelit csináltat a magyar kisipar utján. Mint értesülünk, a honvédelmi miniszterium elhatározta, hogy az 1900-ik évben összesen huszezer pár bakancsot és könnyű cipőt rendel a hazai kisiparosoknál s e mennyiség elosztására nézve javaslatokat kért a kereskedelmi és iparkamaráktól. A kamarák természetesen készséggel vállalkoznak e munka ellátására, azonban több kamara elhatározta, hogy felirat intéztessék a kormányhoz, melylyel kéri, hogy a honvédség összes lábbeli-szükséglete és a közös hadsereg ebbeli szükséglete Magyarországra eső részének szállítása kizárólag a kisipar számára tartassék fenn.

— **(Villamvilágítási álló és függőlámpák,)** csillárok, nemkülönben a legszebb *petróleum függőlámpák*, valamint csinos és új *majolika díszárak*, nevezetesen *virág és gyümölcstartók, állványok, servicek* stb. *Schönwald* Imre ékszerész és órás külön osztályában király-utca, a hattyu-udvarban.

Művészet, irodalom.

○ **Színházbérlők.** A mai nap folyamán *Tiszay Dezső* szinigazgatónál *Erreth* János és dr. *Erreth* Lajos egy páholyt és *Krasznay* Mihály is egy páholyt bérelt. *Stern* Ottó, *Köröstyös* Ferenc, *Bors* Jenő és *Köröstyös* Vince támlásszékeket béreltek.

○ **Zenekari próba a színházban.** Vigan folyik a kalapálás, gyalulás és diszletkészítés a színháznál. Innen-onnan a nehéz munkákkal készen is lesznek és az egész szinpad ujjá éled. Holnapután, pénteken délután 3 órakor teljes zekarral fogják megpróbálni, hogy a felemelt orchestertől várt akusztika jó-e.

Törvénykezés.

§ **Elgázolt kis gyermek.** *Király* János pécsi Vtiéz-utca 4. szám alatti lakos két és fél éves *Julis* nevű leányát 1897. év július hó elején szülei kivitték *Vaiszlón* lakó nagyjához, *Fusits* Virág Samunéhoz. 1897. évi július hó 13-án történt, hogy a kis *Király* Julia, több gyermek pajtásával kint játszadozott az országuton felhalmozott kórákások egyikén, midőn három kőszállító kocsi haladt arra, melyek egyike — *Bodai* Károly *vaiszlói* fuvaros kocsija — oly szerencsétlenül találta elütni a kis leányt, hogy az koponyacsont törést szenvedvén, félóra mulva meghalt. *Bodai* Károlyt ezért feljelentették a pécsi kir. törvényszéknél, mely a ma délelőtt megtartott végtárgyalás után azonban *Bodai* Károlyt a

vád és következményei alól, bizonyítékok hiányában felmentette.

§ **Az új bünvádi eljárás s a kinevezések.** Pár hónap mulva életbe lép az új bünvádi eljárás s a büntető igazságszolgáltatásnak új érája megkezdődik. Az életbeléptetési törvény közkezen forog, az új ügyviteli szabályokat is kiadta a miniszter, szóval minden készen van, minden ismeretes, a mit e nagyszabású reform felölel. Csupán egy dolog még mindig ismeretlen, az új reformnak személyi része. Pedig ez épp oly fontos, mint a többi. A bírói és ügyészi létszám szaporítását az új bünvádi eljárás tette szükségessé, a kinevezések állítólag már meg is történtek s épp ezért ott, a hol a személyi változás várható a törvényszékeknél, az ügyészségeknél — az a munka, a mi az új életbeléptetési törvény folytán ma már elodázhatatlan szükségé vált — szünetel. Szünetel azért, mert nem törődik ezzel a munkával senki, az utód munkáját nem akarja elvégezni az előd — s nem is végzi senki. Mikor Ausztriában az új bünvádi eljárást életbeléptették, az életbeléptetés előtt hat hónappal már a kinevezéseket is publikáltak, s hat hónap alatt a fölfrissített bírói s ügyészi kar elkészült új munkájára; a mi bíráink s ügyészeink, ha még sokáig késnek a kinevezések, egészen kitogynak az időből.

§ **Bejelentési határidő.** *Kann* Lipót németbólyi bej. kereskedő cég csődügyében ma járt le a bejelentési határidő. Hogy a bejelentett követelések összege mennyit tesz ki, az ez idő szerint még végleg meg nem állapítható, mert a csődkövetelések bejelentése, dacára a határidő lejártának, még egyre tart. A felszámolási tárgyalás f. é. szeptember hó 26-án d. e. 9 órakor lesz, *Jobszt* Béla kir. törvényszéki bíró, csődbiztos hivatalos helyiségében.

§ **A kiadói jogról.** Nem valami újabb keletű kuriai döntvényről van itt szó, hanem ama érdekes históriáról, mely a napokban Londonban történt meg, s mely ügyben a londoni kerületi bíróság már a közel jövőben fog ítéletet mondani. »Londoni élet« cimmal egyik ottani könyvkereskedő kiadásában egy feltűnést keltő regény jelent meg, mely leplezetlenül tárgyalta a nagy angol város »legrejtettebb« titkait is. Ezt a könyvet a kiadó cég egyik konkurrensé megvette, s dacára annak, hogy a regényen rajta volt a figyelmeztetés: »Utánnyomás tilos«, a könyvet mint saját kiadását kinyomatta. A jogaiban megsértett könyvkereskedő ezért azután nyilvános helyen teletösségre vonta a jogbitorlót, mire az ezzel a sántikáló kadenciával válaszolt:

— Én az ön könyvét megvettem, tehát jogos tulajdonom volt, s e szerint azt tehettem vele amit, akartam.

A kiadó könyvkereskedő látszólag megnyugodott konkurrensének eme merész kijelentésében, s rövid idő mulva így szólt, annak botjára mutatva:

— Enyje de szép botja van! Nem adná el nekem?

— Miért ne — szólt a másik — ha jól megfizeti!

Néhány perc mulva megkötötték az alkut s midőn a könyvkereskedő birtokába vette a botot, agyba-főbe verte vele a konkurrensét.

— Mit csinál? Kialtotta az megijedve.

— Fogja be a száját — szól erre a könyvkiadó — én megvettem az ön botját, tehát az jogos tulajdonom s e szerint azt tehettem vele amit, akarok!

A jelenetnek — melynek a bíróság előtt lesz folytatása — számos nézője akadt, kik lelkesen megéljeneztek az élelmes könyvkereskedőt.

T a n ü g y.

(**A tudóvész tanítók.** A tudóvész terjedésének meggátolására nemcsak a belügy-miniszter, hanem a vallás- és közoktatásügyi miniszter is tett intézkedéseket. A miniszternek e tárgyban a tanfelügyelőségekhez intézett rendelete az iskolák tisztántartására utasít, de érdekes rendelkezést tartalmaz a tudóvészben szenvedő tanítókra és tanítónőkre nézve. E szerint: »Oly népiskolai tanítók és tanítónők, kik nyilvánvaló tudóvészben szenvednek, de hivatásuknak még képesek megfelelni, úgy a maguk, mint különösen a vezetésükre bízott gyermekek egészsége érdekében népesebb iskolában vagy épen nem, vagy csak olyan helyeken alkalmaztassanak, a hol a tanterem hygienikus viszonyai elegendő biztosítékot nyújtanak arra, hogy a tudóvésznek róluk a gyermekekre való áterjedésének veszélye a minimumra száll le, ez okból az egyes osztályokba való beosztás, illetőleg áthelyezés kérdéseinél a királyi tanfelügyelőség figyelmét erre is terjeszse ki.

(**Uj tanár.** A siklósi községi polgári iskolaszéke *Tinyó* János helyére egyhangulag *Révay* Sándor középiskolai tanárjelöltet hívta meg ezen iskolai év tartamára helyettes tanáru.

(**A keszthelyi m. kir. gazdasági tanintézet** igazgatósága közhírré teszi, hogy ez intézetnél a beiratások az 1899/1900-dik tanévre október 1-től 8-ig tartanak; azontul október 20-ig a tanári testület, október 31-ig pedig a földmivelésügyi miniszter engedélyével lehet beiratkozni. A felvételhez szükséges: 16 éves életkort s a gymnasium vagy reáliskola hatodik osztályának sikerrel, vagy a polgári iskola hatodik osztályának általános jó osztályzattal való elvégzését igazoló bizonyítványok. A II-ik tanévre miniszteri engedélyvel felvétetnek azok, akik gymnasiumot, reáliskolát vagy kereskedelmi akadémiát érettségi vizsgálatot végeztek és egy évi gazdasági gyakorlatot igazolnak. A tandíj felvétenként 20 frt, olvasótermi díj 2 frt. Szegény sorsu és jó előmenetelű tanulók a tandíj fizetése alól fölmenthetők.

(**A felekezeti tanítók állása.** A felekezeti iskolák tanítóira nézve örvendetes és megnyugtató elvi határozatot hozott legutóbb *Wlassics* Gyula közoktatásügyi miniszter, aki ezzel is kimutatta, hogy mennyire szíven hordja a tanítóság érdekeit. Egy vidéki felekezeti iskolát az egyházi hatóság megszüntetett és a tanítót minden kárpótlás nélkül elbocsátotta. A tanító e kiméletlen eljárás ellen kérvényt intézett a kultuszminiszterhez, aki erre a következő humánus határozatot hozta: »A felekezeti iskolát fenntartó hitközség iskolája tényleges megszüntetésétől kezdődőleg az alkalmazva volt tanító részére egy évi teljes összilletményeit változtatlanul kiszolgáltatni tartozik. Egy éven túl terjedő időre pedig addig, míg az el-

bocsátott tanító a megszüntetett állomás javadalmának megfelelően díjazott újabb állomást nem nyert, részére a felekezet pénztárbölgelgalább oly összegű járulék biztosítandó, amennyi szolgálati évei arányához képest a tanítót nyugdíjképen megilletné. Azon esetben pedig, ha a hitközség idő folytán a felekezeti iskoláját újból felállítaná, a tanítónak elhagyott állomásához való joga újból föléled, bárhol volna is alkalmazva, kivánságára a multban élvezett illetményekkel oda visszahelyezendő.

(**Iskolák államosítása.** *Wlassics* Gyula közoktatásügyi miniszter valamennyi város főispánját leiratban szólította fel arra, hogy a városokkal tárgyalásba bocsátkozzanak iskoláik államosítása iránt. Az állam az iskolai adót kívánja maga részére s ezért fenntartja az iskolákat, vagy pedig a városok által felépített iskolákat átveszi s fenntartja bizonyos hozzájárulással. Ez irányban már az ország legtöbb városában megindultak az előmunkálatok.

Közgazdaság.

□ **Felemelt bank-kamatláb.** Az osztrák-magyar bank főtanácsa tegnapi ülésén elhatározta, hogy a bank-kamatlábát egy fél százalékkal fölemeli. Tegnaptól, azaz f. évi szeptember 19-étől kezdve tehát a váltók és értékpapírok leszámítolására 5 százalék, állami járadékokra és bankzáloglevelekre adott kölcsönök után 5½ százalék és más értékpapírokra nézve 6 százalék a kamatláb.

□ **Új váltóürlapok.** A kötelező korona érték-számítás életbeléptetése következtében tudvalevőleg új váltóürlapokat hoz a pénzügyminiszterium forgalomba, a melyek október 1-én már életbe lépnek. Az új váltók frt. helyett koronaértékre szólnak. A régi, illetve az eddigi váltókat csak szeptember 31-éig lehet felhasználni s a kik október elseje után régi váltókat használnak, azokat jövedéki kihágásért megbüntetik, mert a régi váltókat olyanoknak tekintik, mintha nem volna rajtuk bélyeg.

TÁVIRATOK.

— **Dreyfus szabad.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Dreyfusnak *Loubet* elnök megkegyelmeztvén, **Dreyfust reggel félhárom órakor szabadon bocsájtották.** Dreyfus Rennesből Nantes felé utazott el.

— **Guerin vára kapitulált.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Millevoye* képviselő és *Louis Guerin*, a bezárkózt Jules Guerin testvére az éjjel bementek a Chabrol-utcai házba s ugyanakkor új csapat váltotta fel azokat a katonákat, akik eddig az utcát elzárták.

Éjféltájban híre ment, hogy Guerin elhatározta, hogy megadja magát. Félegykor *Millevoye* és Guerin testvére kijöttek Guerinék házából s az hírlett, hogy közbenjárásuk Guerin föltételei miatt meghiusult. *Millevoye* azt mondta Guerinnek, hogy a rendőrségre megy jelentést tenni.

Az éj folyamán *minden intézkedést megtettek, hogy Guerin házát reggel 4 órakor megostromolják.*

A Chabrol-utca rendőrszolgálatát megerősítették. Hajnali félháromkor a Chabrol-utcával szomszédos utcákat, melyeken gyalog és lovas köztársasági őrség, továbbá rendőrség és katonaság állott fel Dalstein tábornok parancsnoksága alatt, három sor rendőrség és katonaság zárta el. Azonkívül a Nouvelle France kaszárnnyában 20 kocsis és 200 műszaki katona állt készenlétben, a Hauteville-utcában pedig két városi mentőkocsi várakozott.

Reggel 3 órakor két tűzoltó kocsis jelent meg a helyszínén, ahol *Millevoye*, *Louis Guerin* és a bezárkóztottak néhány barátja, kik az éj folyamán Guerinnek beszéltek, kijelentették, hogy *Guerin megígérte, miszerint Cochefort rendőrfőnök első fölszólítására megadja magát.*

Reggel fél négy órakor *Millevoye* és *Lasies* képviselők bementek Guerinékhez s *rávettek, hogy fölszólítás nélkül adja meg magát.*

Négy órakor megnyílt a kapu és *Jules Guerin Millevoye és Lasies képviselők között társaitól kísérvé kijött a házból.* Ekkor **Cochefort előlépett és letartóztatta Guerint**, ki semmi ellentállást sem tanusított, hanem Cochefort kíséretében kocsira szállt, mely a rendőrségre vitte. *Guerin társai szabadlábbon hagyattak és lakásukra mentek.*

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

sz. V. 351.

1899.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a budapesti kir. keresk. és váltó törvényszék 1899. évi 18412. számú végzése következtében dr. Ság Manó budapesti ügyvéd által képviselt Gara és Blau budapesti cég javára, Bux Jakab nagy-bicsérdi lakos ellen 400 frt s jár. erejéig 1899. évi február hó 19-én foganatosított biztosítási végrehajtás utján lefoglalt és 418 frtra becsült következő ingóságok, u. m.: 2 ló, 1 kocsis ruganyos ülés-szel, 1 ruganyos kocsis, tehén, borju és cséplőgép nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szentlőrinczi kir. járásbíróság 1899. évi V. 351. számú végzése folytán 300 frt tökekövetelés, 500 frt után 1898. évi november 18-tól 1898. évi december 17-ig, 400 frtnak 1898. évi december 17-től 1899. évi július hó 21-ig és 300 frt után 1899. évi július 21-től járó 6% kamatai, és eddig összesen 74 frt 45 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Nagy-Bicsérden leendő eszközlésére 1899. évi szeptember hó 25-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzettel és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szent-Lőrincen, 1899. évi szept. hó 8-ik napján.

Könczey,

kir. bir. végrehajtó.

Vigadóban!

Zóna reggeli!

Marhahus-gulyás	6 kr.
Borjupörkölt	6 "
Savanyu tüdő	6 "
Vese-velővel	6 "
Tormás kalbász	6 "
vagy " lével	6 "
Caviár	6 "
1 drb. sardinia	6 "
1 " csiga	6 "

Szóval minden étel 6 krajczár!

Pilseni sör a javából!

1 korsó	18 kr.
1 kis pohár	11 "

Azonfelül a közkedveltségű Hirschfeld-féle **Salon-sör** rendes árakkal.

Valódi ó, már régen nálam elfekvő **boraimat** a n. é. közönségnek ajánlva, azon reményemnek adok kifejezést, hogy ezen új vállalatomban is szives támogatásukban részesíteni kegyeskednek.

Csütörtökön és szombaton este népzenekar.

Kiváló tisztelettel

HIRCZI FERENCZ

Vigadó-bérlő.

1356. sz.

1899.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi királyi járásbíróságnak 1899. évi V. II. 349. számú végzésével Dr. Ferenczy László ügyvéd által képviselt Fichtl Ignáczné felperes részére Dr. Jungmann Rezső alperes ellen 25 frt követelés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt 486 frtra becsült ingóságokra, a fentidézett pécsi járásbíróság V. II. 349/2. számú végzésével az árverés elrendeltetvén, annak alperes lakásán **Pécsett, Széchenyi-tér 17. sz. alatt leendő megtartására határidőül 1899. évi szeptember hó 30-ik napjának délelőtti 8 órája** tüzetik ki, mikor a bíróság lefoglalt butorok, felszerelések s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólírt kiküldöttnél vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítottatik.

Kelt Pécsett, 1899. évi szeptember hó 17-ik napján.

Engler Kálmán

kir. bir. végrehajtó.